

בשנת 200 לערך, לפני כמעט 2000 שנה, מסורת ישראל מספרת לנו סיפור על החג שלנו. 24,000 מתלמידיו של רבי עקיבא נפטרו במגיפה, שעל פי הסיפור נגרמה בשל שנאת חינם. לכן נוהגים בימי ספירת העומר לא לציין שמחות כאות הזדהות וזיכרון למגיפת תלמידי רבי עקיבא.

בשנת 1948 ובשנים שקדמו להקמת המדינה, בין הארגונים והמחותרות שררה מתיחות רבה גם כן. המתיחות נבעה מאי ההסכמות באשר לדרך הפעולה הנכונה בדרך להקמת המדינה. מתיחות זו הובילה לאלימות ולשנאה. חלק מאותן תחור שות פילוג ויריבות המשיכו הלאה גם לדורנו, וחלק ניכר מן המייסדים עדיין נושאים את אותן תחושות קשות. בשיח החברים ננסה להבין את כוחה והשפעותיה של השנאה, ובמקביל לכך, כוחה והשפעותיה של האהבה.

ציטוט מקהלת רבה (פרשה ו"א סעיף י'):

"רבי עקיבא אומר שנים עשר אלפים תלמידים היו לי מגבת ועד אנטיפטריס וכולן מתו בחיי בין פסח לעצרת. ובסוף העמידו לי שבעה... אמר להם הראשונים לא מתו אלא מפני שהיתה עיניהם צרה בתורה זה לזה. אתם לא תהיו כן."

נקודה למחשבה:

- איפה אתם מוצאים שנאת חינם בחברה?
- איך נוכל להעצים ביננו את אהבת החינם בדור שלנו ובדורות הבאים?

אהבת חינם/ אתניקס

"בוא הרם את ראשך פקח עיניים מולך בני אדם עם מחכים שתלך אל השביל שמוביל לשמחה השמחה עצובה מתרחקת כשיש בנו זעם מה נשאר פקח עיניים ללכת בדרך שלך - קח איתך אהבה אולי תהיה האחד שיוביל ויפתח לנו שער דרכו נכנס חלולים נתמלא בשמחה ללא צער ויחד איתך נלך אל מקום אחר שביל אבן עולה השמש עולה ויחד איתך נעלה

נבוא בשלום זאת הדרך היחידה יגיע היום בו נדע שאפשר לחיות אחרת בלי מלחמת דתות בלי גדרות ודגלים בלי שנאות ישנות עם גיטרה צרודה שתנגן ותנגן לנו עוד שיר אהבה

כשתרים את ראשך תגלה שאנחנו כמו רוח לוחשים מלטפים ופתאום גם אנחנו סופה חלולים רוב הזמן והולכים על הצד הבטוח שבטוח יוביל את כולנו לקחת תרופה - שתביא אהבה

אם תמצא את השער כולנו נלך אחרך לא נשאר חלולים כי גם לנו יש לב שיודע לתת אהבת חינם בלי לרצות דבר שביל אבן עולה ימים חדשים חיינו מספיק במדבר"